

би по него. „Майко!“ пошепна с дълбоко и сладко умиление той, и посегна с ръка към нея, сякаш искаше да я достигне, да я погали и да я утеши. Идеше му да извика с всички сили, че си е вече тук, че тя не трябва да тъжи и да го оплаква. Но трябваше да се мълчи още, да се трае и да се чака търпеливо. Да чакаш когато трябва за да успееш в едно добро дело, да чакаш твърдо и търпеливо за да победиш тираните, ония които измъчват и ограбват хората, ето, това е потребно на истинския борец!

Орфей видя и баща си. Той се върна от някъде. Види се, излязъл е много рано. Той си е все такъв сив и уморен, какъвто го помни Орфей. Сега — тъй се стори на Орфея — като че ли е малко по-приведен. Той влезе в схлупената кошара, помай се и излезе.

— Ще ходиш ли? — попита го старата.

— Ще ходя, — отвърна той.

Къде щеше да ходи? Орфей се разтрепери от възмущение, беше готов да скочи като рис и с няколко разкряча да пресече пътя на баща си, да му се обади, да го прегърне и да го успокои. И той се приведе, с очи вторачени в малката къщурка, за да разбере към коя посока ще поеме баща му. И ето, старият се обърна пак към жена си, каза ѝ нещо тихичко и, нарамил малка торбичка, пое по насрещната пътека. Орфей скочи в храстите и с ловкостта на котка се запровира към пътеката. Той хукна по тази пътека, увлечен и забравен, несъобразителен и непредпазлив. Сега, ако излезеше някой насреща му, Орфей не би се спрял. Той пое напъряно по малка пътечка. Добре я помнеше тази зашумена диря от редките човешки стъпки, които минаваха по нея. И той наистина пресече пътя на баща си. Стария вървеше спокойно,